

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4424/21
30.3.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марије Терзић, председника већа, Јелене Стојилковић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник адвокат Иван Марић из Београда, ул. Држићева бр. 5/37, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник адвокат Душан Гашић из Јагодине, ул. Теслина бр. 4, одлучујући о жалбама парничних странака, изјављеним против пресуде Основног суда у Мионици П бр. 128/19 од 11.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 30.3.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Мионици П бр. 128/19 од 11.05.2021. године у делу става првог и другог изреке којима је обавезан тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износе од 1.000 евра и 10.000 евра у динарској противвредности.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Мионици П бр. 128/19 од 11.05.2021. године у преосталом делу става првог и другог изреке па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ из ... да тужиоцу АА из села ... досуђени износ на име главног дуга од 1.000 евра у динарској противвредности плати са каматом по Закону о затезној камати, почев од 15.06.2016. године до исплате и досуђени износ од 10.000 евра у динарској противвредности плати са каматом по Закону о затезној камати, почев од 15.05.2017. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужиоца АА из села ..., изјављена против пресуде Основног суда у Мионици П бр. 128/19 од 11.05.2021. године, као недозвољена.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да му на основу неплаћене накнаде за закуп путничког моторног возила “Mercedes Benz”. Viano 2.2 CDI, број шасије ..., регистарски бр. ..., снаге мотора 110 KW, запремине мотора 2148 ccm³, боја возила 7б, сива металик, уговорене одредбама уговора од 14.05.2016. године исплати износ од 1.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом затезном каматом почев од 15.06.2016. године до коначне исплате. У ставу другом усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да му на основу неизвршених обавеза из уговора од 14.05.2016. године исплати износ од 10.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 15.05.2017. године до коначне исплате. У ставу трећем обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 176.375,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужилац и тужени побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 55/14, 78/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца недозвољена, а да је жалба туженог делимично основана.

Наиме, како је тужилац успео у парници будући да је његов захтев усвојен у целисти, то он нема правни интерес за изјављивање исте, из ког разлога је жалба тужиоца одбачена као недозвољена на основу чл. 387 ст. 1 т. 1 у вези са чл.378 ст. 3 ЗПП.

У поступку који је претходио доношењу првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би побијана одлука морала бити укинута. Побијана пресуда садржи потпуне и јасне разлоге о свим важним чињеницама кој не противрече садржини доказа у списима, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи жалбе туженог о почињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда следи да су тужилац и тужени закључили уговор о закупу путничког моторног возила марке “Mercedes Benz” који је власништво тужиоца и којим је тужилац предметно возило издао у закуп туженом на период од 14.05.2016. године до 14.06.2016. године - на месец дана, за месечну закупнину од 1.000 евра, а у случају да предметно возило не буде враћено у уговореном року тужени је дужан да исплати 10.000 евра и накнаду од 1.000 евра. До враћања возила тужилац је од туженог преузео на служење путничко моторно возило “Fiat Bravo” 2012. годиште, које је после 15-так дана вратио туженом. Тужени тужиоцу није исплатио износ уговорене закупнине, нити му је путничко моторно возило по

истеку уговора о закупу вратио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања применом одредбе члана 567 Закона о облигационим односима, те одредбе члана 270 и 273 Закона о облигационим односима, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца у погледу главног дуга и обавезао туженог да му на име неплаћене закупнине за период од 14.05.2016. до 14.06.2016. године исплати износ од 1.000 еура у динарској противвредности, а како му предметно путничко возило тужени није вратио и тиме испунио своју обавезу из уговора, обавезан је на исплату износа од 10.000 евра у динарској противвредности који у суштини представља уговорну казну и тужилац се у конкретном случају није определио за испуњење уговора захтевом за повраћај возила, већ тражи исплату новчаног износа, што је његово право предвиђено уговором.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и недвосмислено произилази из доказа у списима које је првостепени суд правилно оценио у смислу члана 8 ЗПП. У образложењу своје одлуке првостепени суд је на јасан и логичан начин изнео садржину изведених доказа, а потом дао оцену истих.

С обзиром на утврђено чињенично стање првостепени суд је правилном применом материјалног права нашао да је тужени у обавези да тужиоцу исплати новчане износе, а како је то ближе наведено у ставу првом и другом изреке ожалбене пресуде.

Ценећи жалбене наводе тужиоца, овај суд је као другостепени нашао да је жалба тужиоца коме је тужбени захтев усвојен недозвољена, јер тужилац нема правни интерес да побија пресуду у усвајајућем делу, па је донета одлука као у ставу другом изреке а сходно одредби члана 389 ЗПП.

Када је у питању жалбени навод тужиоца да првостепени суд није одлучио о враћању предметног возила тужиоцу исти је неоснован будући да тужилац у тужби у петитуму није истакао и захтев за враћање односно предају предметног путничког возила марке “Mercedes” већ је такав захтев био предмет предложене привремене мере, која је од стране првостепеног суда одбијена решењем од 03.07.2019. године и на које решење тужилац није улагао жалбу.

Апелациони суд је ценио жалбене наводе туженог да је првостепени суд погрешно закључио да су парничне странке закључиле уговор који има елементе уговора о закупу покретне ствари, да је тужилац активно легитимисан за вођење парнице, те да је очигледно у питању ништав уговор, као и да је у сваком случају морао да саслуша туженог који се налази на издржавању казне затвора у КПЗ Пожаревац-Забела и да је тужилац требало да сноси трошкове његовог довођења у суд ради правилног утврђења чињеничног стања. Такође да је било неопходно саслушати сведока ВВ, а који је у овом спору био раније означен као тужени, али је нашао да су предњи наводи неосновани.

Парничне странке су дужне да савесно користе права која су им призната законом и да своје процесно понашање ускладе са одредбама ЗПП, те да пруже доказе за своје тврдње да би чињенично стање било прихватљиво за суд у циљу доношења

правилне одлуке. Оно мора бити доказано до степена вероватноће који искључује сваку разумну сумњу, а за своје наводе странке морају дати логично и објективно прихватљиво објашњење. Наиме, правила поступка која су прописана члановима 3, став 1, 7 и 8 ЗПП, обавезују све субјекте-учеснике поступка на поштовање правила која су тим нормама прописане, а суд примењује норме процесног и материјалног права, одлучује у границама захтева који су постављени у поступку, по свом уверењу, на основу чињеница које су странке изнеле и на којима заснивају своје захтеве и на предложеним доказима којима се утврђују те чињенице, осим недозвољених располагања странака о чему суд води рачуна по службеној дужности. Наведено указује да у ситуацији када су предмет спора и имовинска права странака са којима оне могу слободно располагати као у конкретном случају, суд не истражује чињенице које странке нису саме изнеле, а на основу чињеничне грађе формира судијско уверење о основаности тужбеног захтева. У конкретном случају на туженом је лежао терет доказивања чињенице да садржина уговора који је између парничних странака закључен не одговара њиховој стварној вољи и у том смислу саслушање туженог и сведока ВВ на те околности, а што тужени није предложио, односно навео је да није у могућности да сноси трошкове довођења из затвора те је обзиром на напред изнето погрешан став туженог да је трошкове довођења туженог из затвора требало да сноси тужилац јер је туженом било у интересу сопствено саслушање и утврђивање праве воље странака приликом закључења предметног уговора.

Жалбени навод туженог да тужилац није активно легитимисан јер предметно путничко возило није његово, као и да је предметни уговор ништав је први пут истакнут у жалби па као такав није посебно цењен сходно одредби члана 372 ЗПП са разлога што се у поступку по жалби не могу износити нове чињенице ни предлагати нови докази а тужени није доказао да без своје кривице није могао то раније изнети пред првостепеним судом (наступила је преклузија истицања нових чињеница и доказа у жалби). Тужени је преко пуномоћника оспорио тужбени захтев, али пуномоћник није приступио на припремно рочиште, као и на рочиште за главну расправу на коме је саслушан тужилац у својству парничне странке, нити је писмено изнео и предложио доказе на основу којих заснива своје тврдње, због тога је правилан закључак првостепеног суда да је тужбени захтев тужиоца основан и да је тужени као закупац коме је пренето право на употребу закупљене ствари у обавези да плати накнаду.

Апелациони суд је ценио и остале наводе туженог али их посебно не образлаже применом одредбе члана 396 став 2 ЗПП, обзиром да то не може довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

Међутим, у погледу дела одлуке који се односи на курс по коме је тужени у обавези да исплати досуђене износе, са каматом, по налажењу овог суда иста је донета погрешном применом материјалног права.

Наиме, одредбом члана 395 ЗОО прописано је да ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниој валути, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу прека курсу који важи у тренутку испуњења обавезе. Одредбом чл. 43 Закона о Народној банци Србије прописано је да Народна банка Србије самостално води политику курса динара и уз сагласност Владе, утврђује режим курса динара. Сходно томе је побијана одлука у овом делу преиначена и тужени обавезан на плаћање дуга, са

припадајућом каматом, по средњем курсу НБС, уместо по досуђеном најповољнијем курсу НБС.

Потврђено је решење о трошковима парничног поступка јер је донето правилном применом одредаба члана 150, 153 став 1, 154 и 163 ЗПП.

Из наведених разлога донета је одлука као у изреци, а сходно одредби члана 390, 394 т.4 и члана 401 тачка 2 ЗПП.

**Председник већа-судија
Марија Терзић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић